

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1890.

ΑΡΙΘ. 231

Κυβερ. έτησ. έν Ελλάδ. Δρ. 1 |
 » » » Έξωτερικῶ φρ. 2.

Αιθέρης

Έν δὲ Στάδιον ἀριθ. 26.

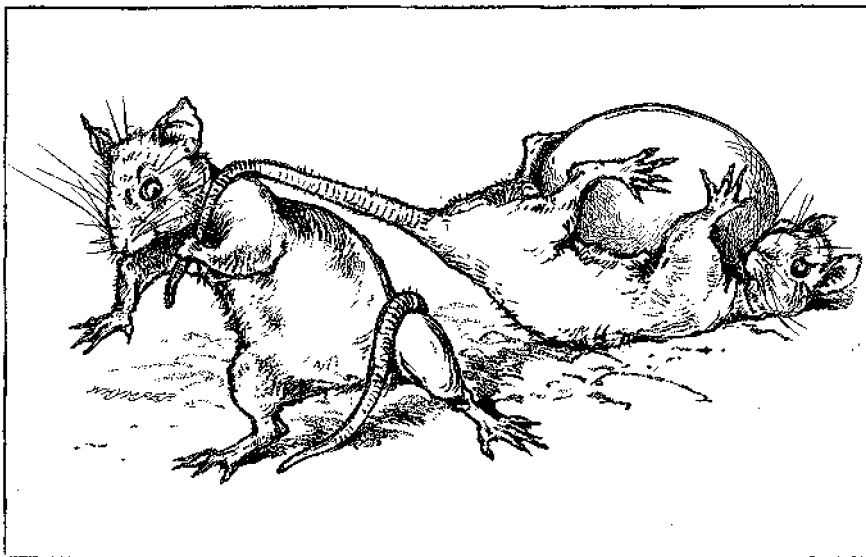
Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν
 ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς
 τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωπῆς.

ΕΥΦΥΪΑ ΠΟΝΤΙΚΩΝ.

Ὁ Γάλλος ποιητής Λά Φονταίν εἰς ἓνα τῶν
 μύθων του διηγείται πῶς δύο ποντικοὶ ἐνῶ ἐ-
 σκάλιζαν, εὗρον αὐγόν. Ἐνῶ δὲ ἐπρόκειτο νὰ

Λοχαγός τις ἐν Γαλλίᾳ διηγῆθη ποτε καὶ τὸ
 εἶξῃς ἀνέκδοτον περὶ ποντικῶν.

«Μίαν ἡμέραν, ὁ μικρὸς υἱὸς μου ἔρχεται τρέ-
 χων καὶ μοῦ λέγει ὅτι ἀπὸ μίαν τρύπαν εἰς τὸ
 πάτωμα εἶδεν ἓνα ποντικὸν κυλιόντα αὐγόν. Ἀ-
 μέσως λαμβάνω τὸ πριόνιον καὶ κόπτω τὸ σανί-
 διον τοῦ πατώματος, ἤυρα δὲ ἑπτὰ αὐγά, ἐντε-

Εὐφυΐα ποντικῶν.

τὸ σπᾶσουν καὶ νὰ τὸ φάγουν, βλέπουν μίαν ἀ-
 λώπεκα ἐρχομένην. Τί νὰ κάμουν; Νὰ φύγουν
 ἦτο εὐκόλον, ἀλλὰ νὰ χάσουν τὸ αὐγόν — αὐτὸ
 δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ! Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πάρουν
 μαζὺ τους! Ὁ εἰς λοιπὸν ποντικὸς ἀγκαλιάζει
 τὸ αὐγόν καὶ ἐξαπλώνεται ἀνάσκελα, ἀμέσως
 δὲ ὁ ἄλλος τὸν παίρνει ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ τὸν
 σῦρει, ἕως εἰς τὴν τρύπαν των!

λῶς σῶα, ἐκτὸς ἑνός, τὸ ὁποῖον ἔσπασε τὸ πρι-
 ονίόν μου. Τὸ περιεργὸν δὲ ὅτι τὸ δωμάτιον εἰς
 τοῦ ὁποίου τὸ πάτωμα ἐσηκώσαμεν τὸ σανίδιον
 ἦτο ἀνώγειον καὶ ὄχι ἰσόγειον! Ὡστε φαίνεται οἱ
 ποντικοὶ ἐκλεπταν τὰ αὐγά ἀπὸ ἔξω ἀπὸ τὸν ὀρνι-
 θῶνα καὶ τὰ μετέφεραν ἐπάνω εἰς τὸ πρῶτον πάτω-
 μα τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ σπᾶσουν οὔτε ἐν!! Πῶς;
 ὅπως ὁ Λαφονταίν παριστάνει εἰς τὸν μύθον του!

ΜΥΡΤΙΣ

Δίηγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

ΚΕΦ. Θ'.

Πρὶν κατέλθῃ ἡ Βαλερία εἰς τὸ δεῖπνον καὶ ἅμα ἐτελείωσε τὰ τοῦ εὐπρεπισμοῦ της, ἐφώναξε τὴν Μύρτιν καὶ τὴν διέταξε νὰ σηκώσῃ τὴν κλίνην της καὶ ὅλα τὰ πράγματα της ἀπὸ τὸ μικρὸν δωμάτιον τὸ παρακείμενον εἰς τὸν θάλαμον τῆς κυρίας της, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἔφερε τὰ πράγματα της ἡ Φουλβία. Τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦτον ἠσθάνθη ἡ Μύρτις πολὺ βαθίως· καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους μετέφερε τὰ πράγματα της εἰς τὸ κοινὸν δωμάτιον τῶν δούλων, ἀνελύθη εἰς δάκρυα πικρά.

Ὁλιγίστη συμπάθεια ὑπῆρχε μεταξύ τῆς Μύρτιδος καὶ τῶν συνδούλων αὐτῆς. Ἡ εὐγενὴς καὶ λεπτὴ φύσις της, ἀηδίαζε πολλὰ ἐξ ἐκείνων ὅσα ἔλεγον καὶ ἔπραττον ἐκεῖνοι. Προσίτι ἐπειδὴ ἡ Βαλερία ἀσυστόλως εἰδείκνυε προτιμήσιν δι' αὐτήν, ἡ Μύρτις ἐφθονεῖτο καὶ ἐμισεῖτο ἀπὸ ὅλους. Ἐκτὸς δὲ μιᾶς γραιίας δούλης, ἧτις ἐσυμπάθει, πρὸς αὐτὴν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠγάπησαν μαχθηρῶς ὅτι ἐξέπεσε τῆς εὐνοίας τῆς κυρίας της. Ἡ Φουλβία μάλιστα ἀπεφάσισεν, ἀφοῦ τῶρα ἦτο ἡ Μύρτις ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὴν Βαλερίαν, παντοτρόπως νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ συμπαιδιωθῇ πάλιν μετὰ τὴν κυρίαν της. Διὰ τοῦτο ἐφρόντισεν, ὅπως ἡ Μύρτις παρασκευάζῃ ὅλας τὰς ἀλοιφὰς καὶ τὰ κοσμητικὰ εἰς ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας, τὴν ἐστelle δὲ συχνὰ ἔξω εἰς τὴν ἀγοράν, διὰ νὰ ψωνίζῃ διάφορα πράγματα, ἵνα οὕτω μὴ δύναται νὰ ἴδῃ που τὴν Βαλερίαν καὶ τῆς ὁμιλήσῃ.

Ἡ Μύρτις κατ' ἀρχὰς ἐστενοχωρεῖτο διὰ τοῦτο, ἀλλ' αἱ συχναὶ ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἀγοράν τὴν παρηγόρουν, διότι ἐκεῖ σχεδὸν πάντοτε ἔβλεπε τὸν γέροντα κήρυκα, καὶ ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ χαιρετᾷ τὴν νεαράν ταύτην δούλην, ἧτις τὸν ἠχροάζετο μετὰ τὴν πρᾶσοχὴν.

Ἐπὶ τέλους μιαν ἡμέραν τῆς εἶπε· «Κόρη μου, δὲν θέλεις νὰ παρευρεθῆς εἰς τὴν συνάθροισίν μας ἀπόψε; Ὀλίγοι πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ συνέλθουν ἀπόψε πρὸς προσευχὴν καὶ ἐνθάρρυνσιν ἀλλήλων, καὶ πάντοτε δέχονται ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν ἐπιθυμίαν νὰ μάθουν τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Νομίζω δὲ ὅτι καὶ σὺ μεταξύ τῶν τοιούτων εἶσαι.

—Ναὶ ἀπεκρίθη ἡ Μύρτις δειλῶς ἔφηλον νὰ

μάθω τι περισσότερο περὶ τῆς νέας ταύτης θρησκείας, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας, τοῦλάχιστον διὰ τὰς κοσμίας γυναῖκας.

Ὁ γέρον ἐξεπλάγη, μὴ ἐννοήσας ἀμέσως τί ἤθελεν ἡ Μύρτις νὰ εἴπῃ· ἐπὶ τέλους ὁμοῦς εἶπεν· «Οὐχί, κόρη μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φοβῆσαι, διότι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο ἐδόθη εἰς ὅλους διὰ νὰ μάθουν τὰς ἀληθείας του, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅλοι νὰ τὰς διδάξουν—εἰς τὰς γυναῖκας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιλοῦν δημοσίᾳ, ὅπως κάμνουν μερικαὶ εἰς τὰς σχολὰς τῶν φιλοσόφων, καὶ διὰ τοῦτο κατήντησεν ἐντροπὴ διὰ κοσμίας γυναῖκας νὰ ἀναμιχθῶν διόλου εἰς τὰ γράμματα. Ὅχι, ὁ ἀδελφός Παῦλος ἀπηγόρευσεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ διδάσκουν δημοσίᾳ, ἀλλὰ βεβαίως ἐνθαρρύνει ὅλους—ἄνδρας καὶ γυναῖκας— νὰ μαθητεύουν.»

—Τότε θὰ προσπαθῶ νὰ ἔλθω, εἶπεν ἡ Μύρτις· ἐπεὶ μοι εἰς ποῖον μέρος θὰ γείνη ἡ συνάθροισις, καὶ ἐγὼ θὰ τὸ εὔρω, διότι γνωρίζω ἤδη τὰς Ἀθήνας καλῶς.

—Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ φανερώσω, ἀπήντησεν ὁ γέρον, διότι εἴμεθα ἠναγκασμένοι, ἕνεκα τῶν Ἰουδαίων, νὰ τὸ κρατῶμεν μυστικόν. Ἄν ὁμοῦς θέλῃς νὰ ἔλθῃς, ἡ σύζυγός μου θὰ σὲ ἰδῇ ἡσυχῆ. Ἐγὼ πρέπει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ μόνος· διότι δὲν ἤξευρω τί δύναται νὰ συμβῇ καθ' ἑδὸν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Μύρτις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, χωρὶς οὐδεὶς τῶν δούλων νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ποῦ πηγαίνει. Ὅλοι ἦσαν ἀδιάφοροι πρὸς αὐτὴν, τῶρα ὅπου δὲν εἶχε πλέον τὴν εὐμένειαν τῆς κυρίας της.

Ἡ Μύρτις λο πὸν διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὁ γέρον, ὅτι θὰ ἀπῆντα τὴν σύζυγόν του. Ἐκεῖ τῷ ὄντι τὴν ἐπερίμενον ἡ γραιία, ἐνδύμενη μακρὸν ἐπενδύτην, ὅστις ἐκάλυπτε καὶ τὴν κεφαλὴν. Ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὴν Μύρτιν ὅμοιον ἐπενδύτην νὰ φορέσῃ, ἐξεκίνησε μετ' αὐτῆς. Ἐξελθοῦσαι τῆς πόλεως, πρὸς τὸν Πειραιᾶ, ἐσταμάτησαν ἐνώπιον μιᾶς ἀπομεμονωμένης οἰκίας, καὶ ἡ γραιία ἔκρουσε τὴν θύραν μετὰ περιέργου κτύπημα. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἠκούσθησαν βήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πλησιάζοντα, καὶ δύο ἄλλα πρόσωπα ἐστάθησαν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, ὁμοίως ἐνδεδυμένα ποδῆρες μανδύας. «Ἐκτύπησε, Μήδεια;» ἠρώτησε τὴν γραιίαν τὸ ἐν τῶν προσώπων τούτων.

—Μάλιστα, εὐγενεστάτη Δάμαρις, ἀπήντησεν αὐτῇ· καὶ βεβαίως θὰ μᾶς ἀνοίξουν ἀμέσως.

—Καὶ ὁ σύζυγός σου ἀκόμη κηρύττει εἰς τὴν ἀγοράν, βλέπω. Ἄ, εἶναι τῷ ὄντι γενναῖος στρατιώτης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἤνοιξε εἰ-

γαλά και βραδείως, εισήλθον δὲ ὅλοι εἰς τὴν οἰκίαν. Διελθόντες διάφορα δωμάτια κενά, ἔφθασαν εἰς ἓν πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου, καθὼς εἰσήλθον, ἤκουσαν τὴν προσφώνησιν, «Εἰρήνη ὄμιν!»

Αἱ γυναῖκες ἔκλιναν τὴν κεφαλὴν εἰς ἀντιχειρισμὸν, ἀνὴρ δὲ τις, ὅστις εἰσήλθεν κατόπιν αὐτῶν, ἀπήντησε μὲ τὰς λέξεις «Εἰρήνη πάσι τοῖς πιστοῖς!»

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς διὰ μιᾶς λυχνίας καὶ ἡ Μύρτις εἶδεν ὅτι περίπου δεκαπέντε ἔτομα ἰκάθητο τριγύρω σιωπηλῶς, ὡς νὰ περιέμενον κάποιον ἄλλον νὰ ἔλθῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἦνοιξε πάλιν, καὶ ἐφάνη ὁ σεβάσμιος γέρον τῆς ἀγορᾶς· ἐπὶ τοῦ κατωφλίου δὲ σταθεὶς, ὑψωσε τὰς χεῖρας καὶ εἶπεν· «Εἰρήνη τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!» Ὅλοι ἀπήντησαν· «Ἀμήν!» ὁ δὲ γέρον ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του κύλινδρον ἐκ πακίρου.

— Ἰδοὺ ἀντίγραφον μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ Παύλου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, εἶπεν, εἶπεν, ἐκτυλίσσω τὸν πακίρον. «Εἶναι ἀκόμη δέσμιος ἐν Ῥώμῃ, ἀναμένων νὰ κριθῇ ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος, ἀλλὰ τὸν ἐπιτρέπουν νὰ δέχηται ὅσους θέλει, καὶ νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπιθυμῶ οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐκκλησιῶν νὰ ἀναγώσουν εἰς τὰ ποιμένα τῶν καὶ νὰ στείλουν ἀκριβῆ ἀντίγραφα εἰς ὅλους τοὺς πλησίον ἀδελφούς. Οὕτω λοιπὸν ἔλαβον καὶ ἐγὼ τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ἀδελφοῦ.»

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.

Ὁ βασιλεὺς, κοδμησὴ λαμπρότατα παλάτια,
 Ἀπόμῃ δ' ὠμορφότερα δὲν μοῦχουν ἄεφ τὰ μάτια.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχει ἄχθρῳ,
 Κρυφῶ, πανουργο καὶ μικρῶ,
 Γὰρ τοῦτο καὶ ε' ἄρμάτωσε, σὺν κάστρ' ἄρματωμένα
 Κ' ἔβαλε μέσα τοὺς φρουρὰ πιστὸ σὸ κάθε ἐνα.
 Κ' αὐτός, εἰς ὅλη τῇ ζωῇ,
 Ἀπὸ βραδὸς ὡς τὸ πρωῒ,
 Ἀκοιμητος, ἀκούραστος, μὲ ἥλιο, μὲ φεγγάρι,
 Μὰ ἢ ν' ἄστράφ' ἢ νὰ βροντᾷ αὐτός μὲ τὸ φανάρι,
 Μὲ προσοχῇ, μὲ προθυμίᾳ,
 Νὰ μὴ γενῆ καμμιὰ ζημίᾳ,
 Γυρίζει ἄδ, γυρίζει καὶ παντοῦ ἐγγολολεῖ,
 Καὶ τὰ παλάτια, σὺν Θεῷ, προσέχει καὶ φυλάει.
 Μὰ κ' ὁ ἔχθρῳ πολλὰς φορὰς
 Ὀρμαίει μέσα σταῖς φρουραῖς,
 Καὶ θέλει λάθρα μυστικῇ καὶ πυρκαϊᾷ ν' ἀνάψῃ,
 Καὶ τὰ παλάτια σὺν σφῆρ' ἐπρόβουλα νὰ κάψῃ!
 Μὰ κ' ἡ φρουρὰ, φρουρὰ καλῇ,
 Φωνάζει, καὶ πυροβολεῖ.

Καὶ τότε φέυγει ὁ ἔχθρῳ σὲ λίγο νὰ 'τον πόλιν,
 Καὶ ἄλλη μάχη πιάνονε ἀκόμη περὶ μεγάλην
 Που λῆς: νὰ τώρα θὰ χαθοῦν
 Καὶ, σὺν καπνός, θ' ἀφανισθοῦν.
 Κ' ὅσα παλάτια μένουσι γὰρ ἄφλητ', σὺν κάστρα,
 Ἄν βάλῃ γὰρ προσάνημα τὸν ἥλιο κ' ἔλα τ' ἄστρα,
 Νὰ κατακάψῃ δὲν ἔμπορεῖ,
 Καὶ λυσσασμένους ἀπορεῖ.
 Κ' ὅσα παλάτια γείνανε ἀδύνατα, σὺν νῆμα
 Ἀράχνης, τὰ καταπατεῖ μὲ μόνο ἐνα βῆμα·
 Κ' ἄμέτῳ μέσα τοὺς κηρὰ
 Καὶ σὺν θερμῷ χοροκλήρῳ.

Παλάτι εἶν' οἱ ἄνθρωποι λαμπρὰ καὶ ζηλευμένα.
 Κ' ὁ Πλάστης μὲ τὸ συνειδὸς τὰ ἔχει ἀπλοισμένα.
 Καὶ ἡ συνειδήσις, φρουρὸς
 Ἀκούραστος καὶ ἰσχυρὸς
 Ἄν δῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶν' ἔτοιμος νὰ γείνη
 Φωλῆ κακῇ τοῦ Σατανᾶ, φωνάζει μὲ δόξῃ
 Καὶ κλαίει μὲ πικρῇ φωνῇ,
 Γιὰτὶ λυπεῖται καὶ ποιεῖ,
 Καὶ θέλει γληγορότερα τὸν ἄνθρωπον νὰ σώσῃ,
 Κ' ἀπὸ τὰ δύχεια τοῦ ἔχθρῳ ζητεῖ νὰ τὸν γλιτώσῃ.
 Καὶ τὸν ἔχθρῳ τῆς πολιεῖ
 Μὲ τὸ μῆν, πίστη καὶ τρηθῆ.
 Λοιπὸν, παιδιὰ μου, τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἐν ὅσῳ ἔζητε,
 Τὸ λόγο τῆς τὸν ἅγιο ποτε μὴν ἀπέτῃτε
 Γιὰτ' εἶνε λόγος τοῦ Θεοῦ
 Καὶ πνεῦμα ἅγιον αὐτοῦ.

Ἐν Βόλφ,

Μαρία Κεντφορν.

ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ.

Οἱ Ἰουδαῖοι θὰ καταντήσουν μετ' οὐ πολὺ ἡ χρηματικὴ δύναμις τοῦ κόσμου. Ἄν καὶ δὲν δύνανται νὰ ἦναι κύριοι τῆς Παλαιστίνης, κατέχουσιν ὅμως τὰς πλουσιωτάτας καὶ λαμπροτάτας ἐπαρχίας τοῦ κόσμου.

Ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετηρίδος ὁ οἶκος τῶν Ροσχίλδ ἐδάνευσε τὴν μὲν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγγλίας 1,025,000,000 φρ.; τὴν τῆς Αὐστρίας 250,000,000 φρ.; τὴν τῆς Πρωσσίας 200,000,000 φρ., τὴν τῆς Γαλλίας 650,000,000 φρ., τὴν τῆς Ῥωσσίας 200,000,000 φρ., τὴν τῆς Βραζιλίας 60,000,000 φρ. Ἐκτὸς τούτων ἔχει δανείσει πολλὰ ἑκατομμύρια, εἰς ἄλλα μικρότερα ἔθνη.

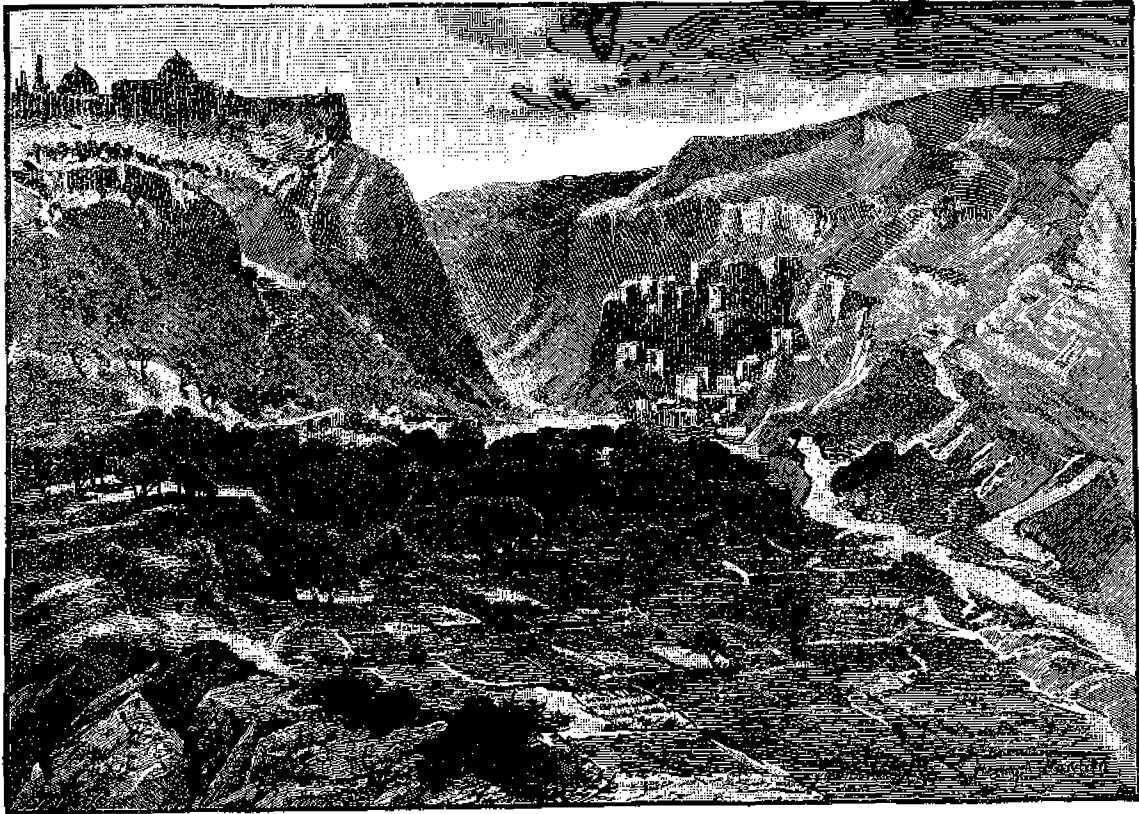
Ἐπάρχει Ἰουδαῖος, ὅστις καλεῖται ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωσσικῶν σιδηροδρόμων, ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἐνὸς τετάρτου ὅλων τῶν Ῥωσσικῶν σιδηροδρόμων!

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐπίσημους στατιστικὰς, εἰς τὰ Κράτη τῆς Μεσοῖας καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης μέγα μέρος τῶν γεῶν ἔχει περιέλθει εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ἰουδαίων.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν προσέτι οἱ Ἰουδαῖοι χρημα-

πιστάι αὐξάνουσι ταχέως εἰς ἀριθμὸν καὶ πλοῦτον. Ὡς φαίνεται δὲ οἱ Ἰουδαῖοι ἔχουν νὰ δραματίσουν σπουδαῖον μέρος εἰς τὰς τύχας τοῦ κόσμου. Ἡ αὐτοκρατορία τῆς Μεγάλης Βρετανίας εἶναι ἡ μεγάλη ἐν τῷ κόσμῳ ἐξουσιάζουσα τοῦ ἐνὸς ἕκτου τῆς ὅλης ξηρᾶς τῆς γῆς! Κατοικεῖται δὲ ὑπὸ μικτοῦ πληθυσμοῦ, ὄλων σχεδὸν τῶν γνωστῶν φυλῶν καὶ θρησκευμάτων τοῦ κόσμου ἀναβαίνοντος εἰς 250 καὶ ἐπίκεινα εκατομμύρια ψυχῶν! !

εἰς τὴν ὁποίαν ὅρει, εἶναι καταπράσινοσέ νῦν αἱ ἄλλαι κοιλάδες περὶ τῆς πόλεως εἶναι ἔρημοι καὶ ξηραὶ. Ἐδῶ εὐρίσκει τις, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὴν προκειμένην εἰκότα, κήπους, δένδρα, ἄνθη, καρποὺς, ἐν σχετικῇ ἀφθονίᾳ. Καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς μικρᾶς κοιλάδος, τὸ ἔδαφος εἶναι διηρημένον εἰς μικροὺς τετραγώνους κήπους, καλλιεργουμένους ἐπιμελῶς. Αὐτοὶ ἦσαν τὸ πάλαι οἱ κήποι τοῦ Βασιλέως, » καὶ φέρουν καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦτο.

Οἱ κήποι τοῦ Βασιλέως.

Μετὰ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν ἔρχεται ἡ Ρωσία ὡς πρὸς τὴν ἑκτασιν τῆς χώρας, καὶ μετ' αὐτὴν αἱ ἑνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκείνη τῆς κοιλάδος, εἰς τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς ἔξέρχονται τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, κεῖται ἡ διάσημος Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Οἱ κήποι τοῦ Βασιλέως.

Πρὸς δυσμὰς τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰς τὸ βάθος κοιλάδος τρέχει μικρὸς χειμάρρος χειμᾶνά τε καὶ θέρος. Εἶναι μάλιστα τὸ μόνον ποτάμιον ἢ ῥοαίμιον ἐκεῖ εἰς τὰ περὶχωρα τὸ μὴ ξηραίνόμενον κατὰ τὸ θέρος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κοίτης αὐτῆ,

ΓΑΛΛΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ.

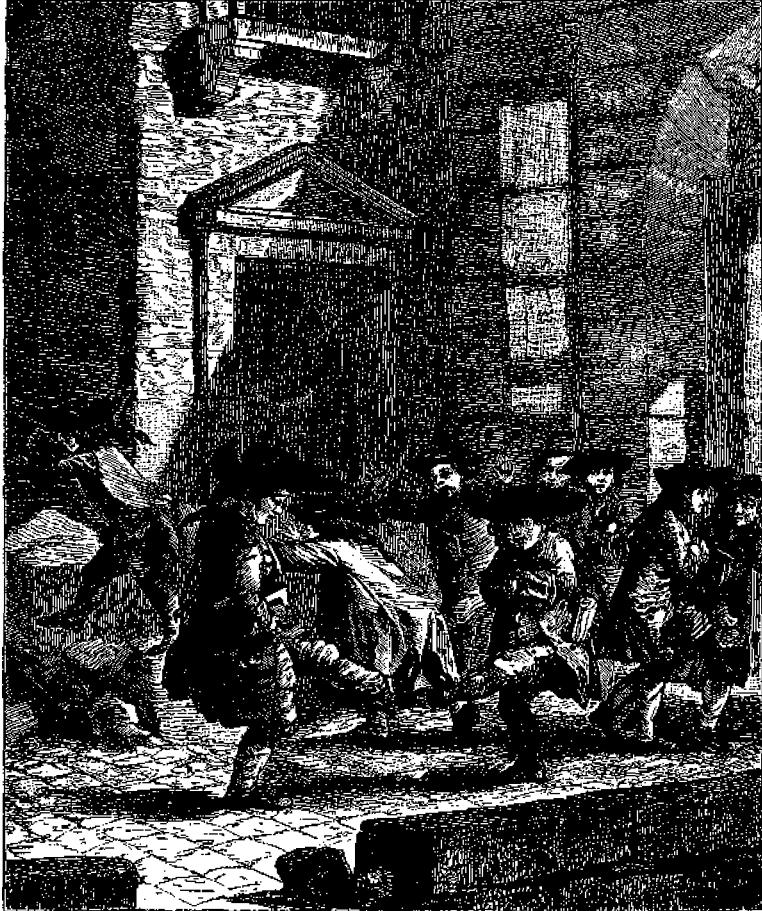
Τὴν σήμερον, ὅπου τὰ σχολεῖα εἶναι ἀφθοναὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν πατρίδα μας, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, δὲν συλλογίζομεθα βεβαίως ὅτι πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, ἐδυσκολεύοντο οἱ ἄνθρωποι νὰ διδαχθοῦν ἀνάγνωσιν καὶ γραφῆν. Τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς τὴν

Γαλλίαν ακόμη πρό εκατόν ἔτων. Γνωστός Γάλλος συγγραφεύς, Μαρμοντέλ τὸ ὄνομα, λέγει ὅτι ἐδιδάχθη ἀνάγνωσιν εἰς μοναστήριον καλογραϊκῶν, ὅπου μόνον κοράσια ἐδιδάσκοντο, ἀλλὰ τὸν ἐδέχθησαν κατὰ χάριν καὶ ἑξαιρητικῶς. Ἐκεῖθεν ὁ Μαρμοντέλ ἐστάλη εἰς μίαν κωμόπολιν, ὅπου ἱερεὺς τις παρέδιδεν ἀνάγνωσιν ἀντὶ 15 λεπτῶν τὸν μῆνα, ἀνάγνωσιν δὲ καὶ

γράμματα, καὶ ἀντὶ αὐτῶν ἔγραφε συλλαβὰς μὲν ἐν σύμφωνον καὶ ἐν φωνῆεν — ἀφοῦ ὁ μαθητὴς ἐμάνθανε καὶ τοῦτο τὸ μάθημα, ἢ πινακὶς ἀπεξέτετο πάλιν καὶ ἐγράφετο τρίτον μάθημα περιέχον συλλαβὰς μὲν δύο σύμφωνα καὶ ἐν φωνῆεν. Ἐπειτα ἐγράφοντο αἱ δίφθογγοι — κατόπιν λέξεις δισύλλαβοι καὶ τελευταῖον λέξεις πολυσύλλαβοι. — Ἀφοῦ δὲ ὁ παῖς ἐξεμάνθανε

γραφήν ὁμοῦ διὰ 25 λεπτά!

Εἰς τοὺς Παρισίους βεβαίως ὑπῆρχον ἀρκετὰ σχολεῖα, ὥστε ἐκεῖ αἱ δυσκολίαι ἦσαν πολὺ ὀλιγώτεροι. Τὰ παιδιὰ ἐδιδάσκοντο πολλὰ ὠφέλιμα μαθήματα, ἐτέρποντο δὲ πάρα πολὺ εἰς τὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια. Ἡ προκειμένη εἰκὼν, ληφθεῖσα ἀπὸ παλαιᾶν τινα Γαλλικῆν εἰκόνα, παριστᾷ παιδάς μόνις ἀπολυθέντας τοῦ σχολεῖου καὶ ἀρχίζοντας ἀμέσως τὰ παιγνίδια τῶν. Δύο μάλιστα, οἱ ἐμπροσθινοί, καταγίνονται εἰς τὸ νὰ κλῶ' τ' οὐ ν ὁ εἰς τὸν ἄλλον!

Γάλλοι μαθηταί.

καὶ ταύτας τότε ἐπροβίβαζέτο εἰς τὴν οὐτώγηον, ἀφοῦ δὲ καθίστατο ἱκανὸς ν' ἀναγινώσκη ἐλευθέρως καὶ ταύτην, τότε ἐπροβίβαζέτο εἰς τὸ ψαλτήριον, ἀφοῦ δὲ ἐγένετο ἱκανὸς ν' ἀναγινώσκη ἐλευθέρως καὶ τοῦτο, τότε ὁ διδάσκαλος τὸν ἐκήρυττε καὶ ἐθεωροεῖτο ὡς τελειόφοιτος, ἢ ξεσκολισμένος καὶ ἄφινε τὸ σχολεῖον! Οἱ μαθηταὶ σήμερον ἔχουν τόσα μέσα καὶ τόσας εὐκολίας διὰ τὰ μάθου γράμματα καὶ ὅμως ὀλίγοι εἶναι οἱ ἐξερχόμενοι τῶν σχολείων ἠξέυροντες ν' ἀναγινώσκον

τόσον καλῶς, ὅσον οἱ μαθηταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — καὶ τοῦτο διότι οἱ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ δὲν ἀσκοῦσι τὴν δίκνοιαν καὶ τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν μνήμην.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΥΒΑΟΥ.

Κατὰ τὸν Πλίνιον, ἡ ὕβλος ἀνεκαλύφθη κατὰ τύχην ὑπὸ τινος Φοίνικος ναύτου, τοῦ ὁποίου τὸ πλείον εἶχε φορτώσει νάτρον ἢ ἀνθρακικὴν σόδα

Ἡ συντάκτης τῆς μικρᾶς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν ἐδιδάχθη τὴν ἀνάγνωσιν ὑπὸ χωλοῦ τινος ἱερέως, ὅστις συνήθροζε τοὺς παιδάς τῆς κωμολέως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς καθημερινάς, καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὸ ἀλφάβητον ἐπὶ μιᾶς ξυλίνης πινακίδος μὲ χάρτι. Ἐπὶ τῆς πινακίδος ταύτης ἔγραφε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔπειτα τὸ ἀλφάβητον, ὁ δὲ παῖς ἤρχιζε, λέγων, «Σταυρέ, βοήθει μοι. Ἄλφα, βῆτα, γάμα, κλ.» Ἀφοῦ ἐμάνθανε καλῶς τὸ ἀλφάβητον, ὁ διδάσκαλος ἐλάμβανε τὴν πινακίδα, ἀπέξεε τὰ

και έναυάγησε παρά τας έκβολας ποταμού τινος καλουμένου Βήλου εν Γαλιλαία. Οί ναύται έξελθόντες ήναψαν πυράν επί τής άμμου, και αντίπετρών μετεχειρίσθησαν κομμάτια νάτρου. Η θερμότης ανέλυσε τήν άνθρακιήν σάδα και τήν άμμον όμου και έσχημάτισε μίγμα τι ύέλου.

Τό πιθανώτερον όμως είναι ότι ή κατασκευή τής ύέλου όφείλεται εις τούς Αιγυπτίους. Τό άρχαιότερον δείγμα ύέλου εύρίσκειται εις τό Βρετανικόν Μουσείον, εν σχήματι λεοντιδέως φέροντος τό όνομα Νοτάντης 4ης, όστις άνήκεν εις τήν 11ην δυναστείαν τής Αιγύπτου και έβασίλευσε περί τό 2400 π. Χ.

Εις τό Βρετανικόν μουσειον ύπάρχει προσέτι ώραιον ύέλινον άγγείον φέρον τό όνομα του Σαργών, όστις έβασίλευσε εις τήν Άσσυρίαν περί τό 721. π. Χ.

Ο Αίλιανός αναφέρει ότι ο σαρκόφαγος του Βήλου, του θεμελειωτού τής Άσσυριακής αυτοκρατορίας ήτο κατεσκευασμένος εξ ύέλου.

Πότε εισήχθη ή ύελος εις τήν Ελλάδα είναι άβέβαιον. Υπό τούς αυτοκράτορας ή κατασκευή τής ύέλου έφθασε σχεδόν εις έντέλειαν εν Ρώμη. Ο Νέρων επλήρωσε 25,000 φράγκα διά δύο ύέλινα άγγεία ουχι μεγάλου μεγέθους.

Φύλλα ύελινα εν είδει καθρεπτών και διά θυρας και παράθυρα εύρέθησαν εις τά έρείπια τής Πομπηίας και του Έρκουλάνου. Τό δε 79 π. Χ. οι Αιγύπτιοι ύελοποιόι άνύψωσαν τήν ύελοποιήν εις ύψιστον βαθμόν, απομμιούμενοι δι' αυτών και αυτά τά διάσημα άγγεία, τά καλούμενα Μουρρίνα.

Τά διάσημα άγγεία τής Πορτλάνδης, τά ήδη εύρισκόμενα εις τό Βρετανικόν Μουσείον, εύρέθησαν τό 1560 μ. Χ. έντός σαρκόφαγου εις τό όρος δέλ Γράνο, δύο και ήμισείαν ώρας μακράν τής Ρώμης. Είναι δε 10 δακτ. τό ύψος και 7 έγκαρσίως με δύο λαβάς, συνίστανται δε εκ βαθέως κυανού ήμιδιαφνοός ύέλου φερούσης μορφάς αναγλύφους εν λευκώ μέλτω.

Κατά μικρόν ή κατασκευή τής ύέλου επεξετάθη καθ' όλον τον κόσμον, άλλ' επί πολλάς εκατονταετηρίδας ή ύελος ήτο τόσον άκριβή, ώστε και αυτοί οι βασιλείς δεν είχαν παρά όλίγα μόνον παράθυρα με ύέλους και ταύτα μετέφερον από τόπου εις τόπον.

Τόν 15ον αιώνα ή Βενετία ήρχισε να φημιζεται διά τήν ύελοργουκήν της, εις τούς Ένετους δε όφείλεται και ή κατασκευή ύελίνων πλακών.

Σέτα τήν Βενετιάν ή ύελοργική εκαλειεργήθη και ήνηθησεν εν Βοσνίξ, τον δε 16ον αιώνα εισήχθη και εις τήν Άγγλιαν, εκτοτε δε τά ύέ-

λίνα σκεύη τοςούτον έπολλαπλασιάσθησαν και έγειναν τόσον εύθηνά, ώστε και οι πτωχότεροι διένανται να τά μεταχειρίζονται εις τας χρείας των. Ο χρωματισμός τής ύέλου προσέτι έφθασεν εις μεγάλην έντέλειαν, και συνάμα εύθηνίαν, ώστε και εις αυτάς τας ιδιωτικές οικίας ήδη γίνεται γάλη χρήσεις αυτής.

Ο ΔΟΤΗΡ ΤΩΝ ΟΔΩΝ.

1. Εις τον Μέγαν Θεόν δλ' ή κρίσις
"Ας ύψωση φωνήν μ' άρμονίαν.
"Ας τονίς' εύμελωσ δλ' ή φύσις
Τήν άγάπην Αύτου κ' εύλογίαν,
"Ην άρθώνωσ σκορπά εις τήν σφαίραν
Καθ' έκάστην στιγμήν και ήμέραν.

Χορός { Στόν Θεόν δλ' οι αίν' άς δοθώσι
"Αλληλούια σ' Αύτόν άς ψαλλώσι
Κ' οι φωναί σας όμου εύγνωμόνωσ
Τόν Δοτήρα παντός άς αίνουν.

5. Είνε δώρον Αύτου ότ' ύπάρχει
"Εδώ κάτω στην γήν ώραιότης,
Πλούτη, δόξα, ζωή. Παντού άρχει
"Η Σοφία Αύτου κ' ή λαμπρότης.
Τι άγάπη, τι χάρις μεγάλη
"Ημπορεί να δοθί άλλη;

Χορός { Στόν Θεόν δλ' οι αίν' άς δοθώσι κλπ.

3. Πλήν ή άπειρος χάρις κί' άγάπη
"Εκδηλούται Αύτου στού Σωτήρος
Χριστού, ναί, τον Σταυρόν εκεί λάμπει
Εις άστήρ φαεινός του Δοτήρος,
Τό άθάνατον δώρον αυγάτι.
Κη' ή χορός χαριέντως άς κράξη

Χορός { Στόν Θεόν δλ' οι αίν' άς δοθώσι
"Αλληλούια σ' Αύτόν άς ψαλλώσι
Κ' οι φωναί σας όμου εύγνωμόνωσ
Τόν Δοτήρα παντός άς αίνουν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ.

Πρό έτών δύο Γερμανικά πλοία, ή Χάνσα και ή Γερμανία απέπλευσαν κατά μήνα Ιουνιον διά να προσπαθήσουν να καταφθάσουν εις τον άγνωστον εκείνον Βόρειον Πόλον, τον όποιον με όλας τας θυσίας ζωής και χρημάτων, δεν ήδυνήθησαν οι ναυτιλλόμενοι να πλησιάσουν.

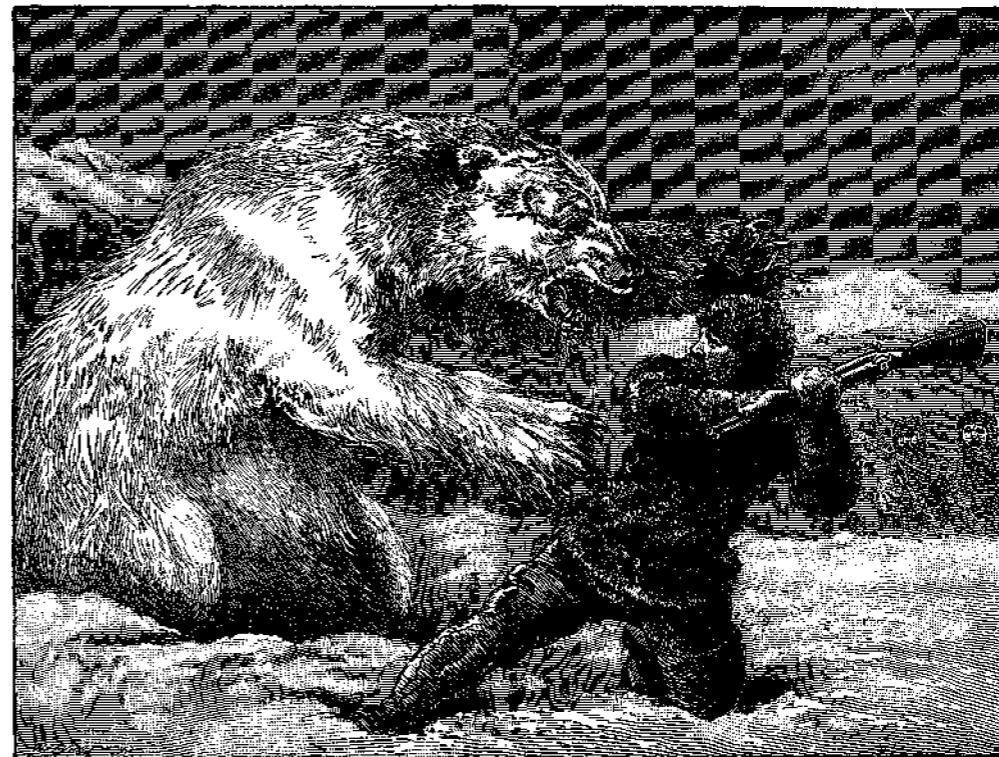
Τά δύο ταύτα πλοία έφθασαν αίσίως εις Γρηλανδίαν, άφού όμως άνεχώρησαν από εκεί, ή μόν Χάνσα εμπλακείσα εις μεγάλους πάγους

κατεσυντρίβη, ή δε Γερμανία εις τό σκοτός και τήν όμίχλην άπεχωρίσθη τής συντρόφου της, ώστε τό πλήρωμα τής Χάνσα σ κατόρθωσε να άποβιβάσθη εις τήν Ξηράν και έμεινε μόνη εις έκείνην τήν άπέραντον παγοερημίαν. Πριν ή βυθισθί τό πλοιον, κατόρθωσαν οι ναύται να έκφορτώσουν εις τον πάγον μεγάλην ποσότητα γαιανθράκων, και άλλα πολλά χρειώδη, καθώς και όλα τά τρόφιμά των. Με τούς γαιανθράκας, έκτισαν οικίαν, αντί δε πηλού μεταχειριζόμενοι θαλάσσιον ύδωρ άπλουν, διότι άμα τό έχου μετα-

γράφει τον τρόπον, καθ' όν έώρτασαν τήν ήμέραν των Χριστουγέννων εις τήν παγετώδη έκείνην εκ γαιανθράκων κατοικίαν:

"Όταν έπλησίασαν τά Χριστουγέννα άπεφασίσαμεν με όλην μας τήν μελαγχολίαν να τά έορτάσωμεν, όπως τά έορτάζωμεν εις τήν πατρίδα μας.

Τήν παραμονήν έπεσε φοβερά χιών, με άνεμοζάλην, ώστε τό πρωί ήναγκάσθημεν επί πολλές ώρας να εργασθώμεν διά να άνοιξώμεν δρόμον εις τήν είσοδον τής οικίας. Η στέρημασ

Εις τον Βόρειον Πόλον.

ξο των κομματιών των ανθρώπων άμέσως επάγωνε και έγένετο στερεά μάζα! Τήν περίεργον ταύτην οικίαν έστέρησαν με δοκούς και πανία από τό πλοιον. Σημειώσατε ότι έκαμαν όλα ταύτα επάνω εις ύπερομεγέθη και συμπαγή έκτασιν πάγου, παρασυρομένην υπό των όρειμάτων και άνέμων, και πλεύσαν όλονέν προς νότον. Αφού δε επί 300 ήμέρας έξησαν οι ναυγοί τοιουτοτρόπως, ο πάγος φθάσ εις θερμοτέραν ζώνην ύδατος, ήρχισε να διαλύηται. Τότε αυτοί εισήλθον εις τας λέμβους, άς εύτυχώς είχαν σώσει από τό ναυάγιον και τήν 13 Ιουνίου έφθασαν εις τι χωρίον τής Γρηλανδίας και ούτω έσώθησαν.

Ίδου πώς εις εξ αυτών των Γερμανών περι-

ήτο στιβαγμένη με δλόκληρον βουνόν χιώνος, ο δε άνεμος ήτο τόσον σφοδρός, ώστε δεν ήδυνάμεθα να τήν μεταπίσωμεν με άνοικτός τούς όφθαλμούς.

Μετά μεσημβρίαν, ο καιρός ήσύχασεν όλίγον, και οι περισσότεροι εξήλθομεν εις περίπατον, όλίγοι δε έμειναν οικί δια να έτοιμάσουν τό δένδρον. Όταν επεστρέψαμεν, ή οικία ήτο κατάφωτος έντός. Είχαν κάμει δένδρον από ξυλάρια και σάρωθρα, πολδ έντέχνως. Ο ίατρος Αδόλφε είχε φυλάξει μερικά κηρία από τό πλοιον. Είχαν εύρει όλίγα χροστία έπίχρυσα και έκαμαν διάφορα άθώματα και κοσμήματα δι' αυτών, ώστε ή σκηνή ήτο πολδ ώραια, ιδίως δι' ήμασ!

τοῦς δυστυχῆς ναυαγούς! Μικρὰ δῶρα ἀντιλάγησαν μεταξύ τῶν παρόντων καὶ ἔπειτα ἐκάρθησαν ὅλοι εἰς γέυμα ὀλίγον πλουσιώτερον τοῦ συνήθους, ἔληξε δὲ ἡ ἑσπέρα μὲ ἄσματα καὶ εὐδυνμία.

Ἡ Γερμανία ἐστάθη εὐτυχεστέρα, διότι καὶ μὲν ἐνεπλάκη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν πάγον, ἀλλὰ ἦτο πλησίον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ οὕτω δὲν ἐπαθε καμμίαν βλάβην, ἔμεινε δὲ ἐπὶ τινὰς μῆνας παραμμένη καὶ ἀκίνητος εἰς τὸν πάγον. Τὸ πλήρωμα λοιπὸν ἠδυνήθη νὰ διαχειμῶσῃ μέσα εἰς τὸ πλοῖον, καὶ καθ' ἑκάστην ἐξήρχετο εἰς τὸ κνήριον, διότι ἄρκτοι καὶ ἄλλα ζῶα ἐδρίσκονται εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Μίαν ἡμέραν οἱ ναῦται ἤκουσαν τὸν ὑποπλοίαρχον καλοῦντα αὐτοὺς εἰς βοήθειαν. Ἐτρέξαν ἔξω νὰ ἴδουν τί συμβαίνει, καὶ μὲ φρίκην τῶν εἶδον αὐτὸν καλαίοντα μὲ μεγάλην λευκὴν ἄρκτον, ἣτις τὸν εἶχε κτυπήσει καὶ καταρτίσει. Ὡστε δὲν ἐπρόσθεσε νὰ γερμίῃ ἐκ νέου τὸ ὄπλον του. Ἦρπασε λοιπὸν τὸ ὄπλον ἐκ τοῦ σωλήνου, καὶ ἐκτύπησε τὴν ἄρκτον εἰς τὸ πρόσωπον τῶσον δυνατῶς, ὥστε αὐτὴ ἀμέσως ἐστράφη καὶ ἔφυγε τροχάδην, κάπου κάπου ὤριπυσα καὶ βλέμμα ἔπισθευ, ἴδιὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὴν ἐδίωκέ τις!

ΠΟΙΚΙΛΑ

— **Τὰ φοινικιοειδῆ δένδρα** ἔχουν τὰ μέγιστα φύλλα μεταξύ τῶν δένδρων. Οὕτω λ. χ. ἡ Ἰνάτζα, ἣτις αὐξάνει παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ἀμαζώνος, ἔχει φύλλα 30—50 ποδ. τὸ μήκος, καὶ 10—12 τὸ πλάτος. Ἡ Τακίποδη ἕτερον εἶδος φοινίκου ἐν Κεϋλάνῃ ἔχει φύλλα 20 ποδ. μ. καὶ 18 πλαταία. Τὰ φύλλα ταῦτα μεταχειρίζονται οἱ ἐντόποι πρὸς κατασκευὴν σκητῶν, προσφυλάττοντες δὲ ἐξαιρέτα ἀπὸ τὴν βροχὴν. Τὰ φύλλα τῆς διπλῆς Κοκακάρυα εἶναι πολλῶνκις 30 ποδ. τὸ μήκος καὶ τινὲς πόδες τὸ πλάτος. Ὄταν ὁ ἀνεμος εἶναι σφοδρὸς, συγκρούονται μὲ κρότον, ὅστις ἀκούεται: πολλὰ μέγιστα μακρὰν. Μόνον ἐν φύλλον παραγεται κατ' ἔτος, τῶσον δὲ στερεὸς εἶνε τὰ φύλλα προσκεκολλημένα εἰς τὸν κορμὸν, καὶ τῶσον στερεὰ καθ' ἑαυτὰ, ὥστε εἰς ἄνθρωπος δύναται νὰ κινήσῃ εἰς τὸ ἄκρον ἐνδὸς καὶ νὰ κινήται τοῦτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ ἐντελὴ ἀσφάλειαν!

— **Οἱ γονεῖς** τοῦ Ῥώσου καλλιτέχου Ἰθαθόσκου ἦσαν Ἀρμένιοι τὸ γένος, κατοικοῦντες εἰς ἓν μικρὸν χωρίον πλησίον τῆς Μόσχας. Μίαν δὲ ἡμέραν ἐνθ' ὁ Πάππος τοῦ νῦν αὐτοκράτορος Νικόλαος, διήρχετο διὰ τοῦ χωρίου τούτου συνῆθη νὰ τῷ πῶσι ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ μαστίγιον. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐνευσεν εἰς τὸν νέον Ἰθαθόσκον ὅστις μὲ πολλὴν περιέργειαν παρεργάετο τὴν λαμπρὰν συνοδείαν τοῦ αὐτοκράτορος νὰ τοῦ τὸ δῶσι.

Ὁ Ἰθαθόσκου μὲ πολὺ θάρρος πλησιάσας τὸν αὐτοκράτορα, τὸν ἠρώτησε, «Ποῦ εἶσαι σύ;» «Ἐἵμαι ὁ αὐτοκράτωρ,» ἀπεκρίθη ὁ Νικόλαος. «Ἐὰν δὲν ἠμπορῆς νὰ φροντίξῃς διὰ τὸ μαστίγιόν σου, πῶς δύνασαι νὰ φροντίξῃς διὰ τοὺς ὑπηκόους σου;» εἶπεν ὁ παῖς.

Ἡ παρατήρησις ἤρσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις διέταξε

νὰ ἐκπαιδευθῇ ὁ Ἰθαθόσκου δι' ἰδίαν του ἐξδῶν, εἰς οἰκονομικὰ καὶ μαθητικὰ ἔργα. Ὁ Ἰθαθόσκου ἐξέλεξε τὴν ζωγραφικὴν καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ἐγένετο ἔξοχος καλλιτέχνης!

— **Διευθύνοντες** εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Κατὰ τινὰ στατιστικὴν δημοσιευθεῖσαν ἐσχάτως ὁ ἀριθμὸς τῶν δικηγόρων εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἀνέρχεται εἰς 70,000—ἦτοι εἰς 900 ψυχάς! Καὶ ὅμως ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τοὺς περνοῦμεν τοὺς Ἀμερικανούς κατὰ τοῦτο, ὅπερ ὀλοῦ, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰς κρισολογίας περισσότερον ἀπ' αὐτούς.

— **Εἰς τὴν χώραν** τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, τὴν καλοῦσιν Γέλλοτον, ὑπάρχουν πηγαὶ θερμαί, εἰς τὰς ὁποίας αἱ πλύστρια ῥίπτουν τὰ ἀσπέρρουχα καὶ ἀφοῦ τὰ ἀψήσουν ὀλίγα λεπτά, τὰ ἐκβάλλουν κατάλευκα! Εἰς τὰς αὐτὰς πηγὰς ψήνονται καὶ ὄα.—Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς θερμὰς πηγὰς τῆς Αἰδη-φοῦ δύναται τις νὰ ψῆσῃ ὄα, μάλιστα νὰ μάλιστα ὄρνιθας, ἢ πόδας ἢ κεφαλὴν ἄρνιου, ἐμβαπτῶν αὐτὰ εἰς τὸ ὕδωρ των.

— **Εἰς τὰ βρέμματα**, τὰ ὁποῖα ἐκχύνονται ἀπὸ τοὺς κρατῆρας τῶν ἡραιστῶν ὄρων τῆς Χασουαίαν, μίαν τῶν Σανδουεϊκῶν νήσων, οἱ ἄνθρωποι ψήνουν καὶ κρέας.

— **Εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν** καὶ τὴν Ἰσλανδίαν οἱ κάτοικοι ψήνουν τὰ φαγητὰ των εἰς λέβητας, τοὺς ὁποίους θέτουν ἐν τῶν θερμῶν πηγῶν, τῶν εὐρισκομένων ἐκεῖ.

— **Εὐστασιεὶς ὄρολογίου.** Τὸ κοινὸν ὀρολόγιον συνίσταται ἐξ 175 διαφόρων τεμαχίων, ἀπαιτοῦντων πλέον τῶν 2400 διακεκμημένων ἐργασιῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου. Ὁ κυρίως τροχὸς κἀμνη 18,000 κτύπους, ἢ δονήσεις κατὰ πᾶσα ὥραν, 12,080,000 τὸν μῆνα, καὶ 157,630,000 τὸ ἔτος. Πᾶσαν δόνησιν κἀμνη 1 1/2 περίπου δάκτυλον τὸ ὄροσιον εἰς 24 ὥρας ἀποτελεῖ 2 1/2 μίλια, εἰς ἓνα μῆνα 239 1/4 μίλια, καὶ εἰς ἓν ἔτος 3558 μίλια!

— **Οἱ λιθάνθρακες** τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἀρχικὴ ἀξία τῶν λιθάνθρακων, οἱ ὅποιοι ἐξοδεύονται εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὰς οἰκίας καὶ εἰς τὰ καταστήματα τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου ἀναβαίνει εἰς 22 περίπου ἑκατομμύρια λίρας—ἦτοι 550,000,000 φρ.—Πρὸς μεταφορὰν τούτων ἀπαιτεῖται δαπάνη ἴση μὲ 56,000,000,000 φρ.; τῆς δὲ στάκτης 1,000,000 φρ. περίπου. Τώρα εἰς λογαριασθῆ καὶ ἡ ζημία, τὴν ὁποίαν προτενεῖ ὁ κἀπὸς εἰς τὴν περιουσίαν τῶν κατοίκων, οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου πληρώνουσι κατ' ἔτος διὰ τοὺς λιθάνθρακας τὸν τὸν στραγγύλον ἀριθ. των 33,000,000 λίρῶν, ἦτοι 575,000,000 φρ.!!

— **Σχολικὴ ἡλικία καὶ σχολικαὶ ὄροι.** Οὕτως ἐπιγράφεται σπουδαία τις πραγματεία περὶ προκαταρκτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἐν αὐτῇ ὁ σοφὸς αὐτῆς συγγραφεὺς θεωρεῖ τὸ βῆν ἢ 7ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν παιδίων ὡς τὴν κατάλληλον ἡλικίαν διὰ τὸ σχολεῖν, τὰς δὲ ὥρας τοῦ σχολείου ὀρίζει εἰς 18 τὴν ἐβδομάδα, ἦτοι 3 ὥρας κατὰ πᾶσαν ἡμέραν, 1 1/2 τὸ πρωὶ καὶ 1 1/2 μετὰ μεσημβρίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους.

— **Τὰ μέγιστα δένδρα** ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι τὰ τῆς Καλιφορνίας. Ἐν εἰς ἓν ἄσος εἰς τὸν ἄγρον Τουλάρης εὐρέθη ἔξον ὕψος 276 ποδῶν καὶ 105 ποδ. περιφερείαν κατὰ τὴν βάσιν, εἰς ὕψος δὲ 12 ποδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς 76 ποδῶν. Ἄλλα εἶναι 356 ποδῶν ὕψη καὶ 35 ποδ. τὴν διάμετρον.—Μερικὰ ἀπὸ τὰ μέγιστα, τὰ ὁποῖα ἐκόπησαν, εὐρέθη ὅτι εἶχον ἡλικίαν 2 ἔως 2,500 ἔτων!

— **Τὸ εὐρύτατον σπῆλαιον** ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι τὸ Μάμωθ εἰς τὴν Πολιτείαν Κεντουκίαν. ἔχει δὲ ποταμὸν εἰς τὸν ὁποῖον ζῶσι ψάρια τυφλά.

ΓΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Πῶς ὀνομάζονται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον οἱ πρωτοστάμενοι τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν;
2. Ἐσθραῖον τὰ ὄνόματά, πρεσβύτερος, ποιμὴν, ἐπίσκοπος, βαθμοὺς ἀτιμωμάτων, ἢ μᾶλλον τὸ εἶδος τοῦ ἔργου τῶν πρωτοστάμενων;
3. Ἀπαντῶντες εἰς τὸ Εὐαγγέλιον οἱ τίτλοι Δεσπότης Ἱεράρχης, Μητροπολίτης, Πατριάρχης, Πάπας;